

Samenvatting Deel Twee

Eind 2006 zei een vrouw uit Totnes tegen me: ‘Wanneer ik denk aan wat TTT doet, voel ik me zo vol hoop dat ik zou kunnen huilen.’ Hoop is een van de kern-emoties die we moeten voeden en bewaren om door de komende woelige wateren heen te laveren. Het is een emotie die milieucampagnes tot nog toe moeilijk konden oproepen. We zagen in dit deel de verschillende manieren waarin bewust worden van piekolie mensen kan raken in verschillende vormen van een Aardolie-afkick-stress-stoornis. We zagen ook hoe belangrijk het scheppen van beelden van een toekomst met minder energie is, en ontdekten een aantal instrumenten, zoals het vertellen van verhalen, dat kan helpen om deze toekomstbeelden te creëren.

Soms kunnen mensen afwijzend reageren op de verwijzing naar inzichten uit de behandeling van verslavingen of op het aanpakken van de angst die de confrontatie met piekolie en klimaatverandering kan veroorzaken, omdat ze dat als wat *soft* beschouwen, of als iets wat niet praktisch is of niet relevant voor het actuele activisme. Ik waag dat te betwijfelen. Ik denk dat het naïef is te denken dat we mensen een dvd van *The End of Suburbia* of *An Inconvenient Truth* zouden kunnen geven, die zij dan thuis op hun eentje bekijken, in een duister huis, en dan van hen te verwachten dat die ervaring hen onberoerd laat. Als het ontdekken van piekolie en het echt inzien van de implicaties van klimaatverandering mij angstig maakten, dan kun je veilig aannemen dat dit ook zo is voor andere mensen.

We vinden het volkomen normaal dat iemand na

een pijnlijke gebeurtenis in zijn leven begeleiding krijgt. Is het dan niet even logisch om, gezien de schaal van de verandering die onze gemeenschappen collectief zullen ondergaan, nu te gaan onderzoeken hoe we ze effectief bij die transitie en alles wat die zal omvatten, kunnen begeleiden, in feite dus eerder een pre-trauma- dan een post-trauma-begeleiding. Ik heb het gevoel dat het toevoegen van deze dimensie aan de Transitie-initiatieven ze alleen maar kan versterken, en dat de inzichten uit instrumenten als het FRAMES-model de mogelijkheid openen voor een heel nieuwe denkwijze over het betrekken van gemeenschappen bij dit werk.

Ten slotte behandelde dit deel ook de eerste poging om een toekomstbeeld op gemeenschapsniveau te creëren van de Kinsale College-studenten. Hoewel in die tijd niemand van de betrokkenen echt de omvang van wat gecreëerd werd begreep, is het sindsdien de fundering en inspiratie geworden voor de snel groeiende Transitie-beweging. Soms ontstaat er een idee dat het juiste idee op het juiste moment blijkt te zijn, en het Kinsale EDAP is zo'n idee. Sinds zijn publicatie is het idee geëvolueerd en uitgebreid, en steeds dynamischer geworden. Centraal is echter de boodschap, die ook aan het Kinsale-plan ten grondslag ligt, dat naast het verlangen tot verandering, we een toekomstbeeld moeten creëren van waar we naartoe willen. Het Kinsale EDAP begon met de volgende uitspraak van Joel Barker: ‘Visie zonder actie is niet meer dan een droom; actie zonder visie doet gewoon de tijd passeren; visie met actie kan de wereld veranderen.’¹³